

יאיר ניצני מרים גבה

אבו צימר

שנים חלמתי להפעיל מתחם אירוח מגניב. כמו כל פנטזיה, גם העבודה הסיזיפית הזאת נגמרה בזרם של מים קרים

של "תהיו בשקט" ו"יש כאן ילד ישן" מהצימרים האחרים. הלכתי למסיבת הרווקים בתקווה להרגיע את האירוע, אבל בשלב הזה כבר לא היה עם מי לדבר. החבר'ה, כנראה כמי חווה להסכם עם איחוד האמירויות, רקדו ברחבי הצימר עם גלבויות, כאפיות ונרגילות בסגנון דובאי, כשרקדנית בטן מקומית בשם מלי שמעון – שהיא, כך נאמר לי, היורשת של ברי סימון האגדית – מלווה את האירוע בכוריאוגרפיה שלא הזכירה את "אגם הברבורים". אחד החוגגים אמר לי ששאלו הבטיח להם בפירוש שאין בעיה לקיים מסיבה, והבנתי שאם אנסה להתווכח, החתן המיועד עלול להפוך את הראש שלי למתקן אימונים לפעולת שברירת הכוס.

פרשתי לישון, כדי שאוכל לקום ב־5 בבוקר להכין ארוחת בוקר גלילית לכל האורחים. ב־5 צלצל השעון, ואני רצתי ללול התרנגולות כדי לאסוף ביצים טריות ולחלוב את העז. הרי בברושור של שאול כתוב בפירוש "ארוחת בוקר גלילית אורגנית, כולל ביצי משק שלנו, חלב עיזים טרי מהעז רחל ומיצים סחוטים טבעיים".

הכנתי כמה חביתות עם קוטג' וזיתים, חתכתי קצת ירקות, אבל מפאת חוסר זמן ומבט כועס של רחל, דילגתי על החליבה וגם על הסחיטה, ומזגתי לקנקנים חלב עייזים מקרטון ומיץ מקופסת פלסטיק טבעי. קישטתי בקצת תימין ורוזמרין והכנתי תה מלימונית ומלואיזה שקטפתי בחוץ. אחרי שהאורחים התלוננו שהתה קצת מר ויש להם עקצוצים בלשון, ובדיקה במג' דיר צמחים, הבנתי שזו לא היתה לואיזה אלא סרפה.

כמה אורחים, שהיו עצבניים מלילה בלי שינה, התלוננו שהמגבות לא רכות, ושכשנה שעברה, כשהם התארחו בצימרים של רבינוביץ' מומול, הארוחה היתה יותר גלילית וגם נתנו לילד שלהם לרכוב על פוני. מהחדר של מסיבת הרווקים לא נשמע ציוץ. הם רקדו כל הלילה ועכ"ש שיו ישנו, אבל מלי רקדנית הבטן הגיעה ושאלה אם יש מצב שאני מחזיר אותה הביתה, כי עם הכמויות שהחבר'ה במסיבה שתו, היא ממש לא רוצה שהם יסיעו אותה.

אחרי ארוחת הבוקר נשמעו צעקות מפינת החייל של ציון, שהיה מתוסכל שלא נתנו לו לרכוב על סוס פוני, ניסה ללטף את הטווס וקיבל ממנו ביש ביד. נוכרתי שהייתי אמור גם להאכיל את החיות, והבנתי שבלי אוכל הן נהיות עצבניות ומוכנות לטעום גם ירדים. חבשתי לילד את האצבע, ביקשתי ממלי הרקדנית שתאכיל את החיות עד שאקח אותה לתחנת האוטובוס, ורצתי לטלפון, שלא הפסיק לצלצל כדי לקבל הזמנות של אורחים לשנה הבאה.

ב־11 הגיע הטכנאי לתקן את הדרו. הוא אמר שזו עבודה גדולה וייקח לו כמה שעות, כי מישוה חיבל בחוטים ובצינורות ועשה גם בלאגן בכיוב, ועכשיו הכל מוצף. עשייתי את עצמי כאילו אין לי מושג, ואמרתי שאני כבר חווה המשפחה של ציון עזבה בלי לשלם, ובהשראתה, הקפצתי את מלי לתחנה וברחתי הביתה.

כשהגעתי, הגברת הראשונה שאלה איך היה. עניתי שקצת ירד לי מהחלום לנהל צימרים, אבל שאלתי לדעתה על הרעיון החדש שלי – לפתח אפליקציה ללימוד ריקודי בטן ביחד עם רקדנית בשם מלי. היא נאנחה ואמרה שאני נשמע עייף, ואולי הגיע הזמן שניסע לנוח קצת בצימר בצפון. ●

yairn@israelhayom.co.il

והשלווה של הצפון. בתור גלילאו גליליי הגלילי לא הסתיפקתי בחלומות, אלא פתחתי את המחשב והתחלתי להרכיב תוכנית עסקית, עם הוצאות והכנסות. התוכנית הראתה שעם הביקושים של היום, אפשר יהיה לכסות את ההשקעה בתוך שנה עד שנה וחצי, שאחריהן המקום יהיה רווחי לאורך כל שנות הפנסיה שלי.

המחשבות והשקט הופרו כשהגיעה מכונת שממנה בקעו צלילים רועמים של "איפה כל החברות שלך?". יצאו ממנה חמישה צעירים עליונים, שבאו לחגוג מסיבת רווקים בשני צימרים שהזמינו. רשמתי את פרטיהם בספר האורחים ונתתי להם מפתחות וסט מגבות.

בסביבות 19:00 שמעתי דפיקה בדלת. כשפתחתי, עמד מולי אדם לא מוכר שאמר ששמו ציון, הוא מצימר 3, ואין לו מים חמים. הלכתי איתו לצימרה ואחרי בחינה מדוקדקת של המצב, שכללה הכנסה של היד שלי מתחת לזרם המים במשך שלוש דקות ותפילות חרישיות שהם יתחממו, נאלצתי להודות שהוא צודק, ויש כנראה בעיה עם הדרו. ניסיתי לחבר

איור: טל לזר

כמה חוטים, אבל זה לא הביא לתוצאה המצופה, אלא אם כן מישהו ציפה שאתחשמל. צלצלתי לשאול, אבל הוא לא ענה. רצתי למשרד, מצאתי מספר טלפון של איש דודים וביקשתי ממנו לבוא כמה שיותר מהר לתקן את הבעיה. הוא אמר שמאוחר לו, וינסה להגיע עד הבוקר. שיקרתי לציון, שעמד כעוס עם מגב ביד (לא ברור אם כדי לגרוף את המים הקרים או כדי לגרוף את הראש שלי), שהחשמלאי בדרך. אמרתי לו שאין סיבה להתעצבן, אבל הוא ענה שדווקא יש – גם הביוב בצימר שלו עלה על גדותיו, וכל החדר הוצף.

שקלתי להגיד לו שזה דווקא נחמד, ושהזרימה בחדר יכולה לחסוך לו את הנסיעה מחר לשיט אבובים בבניאס, אבל נזכרתי בתפקידי האחראי. מצאתי פומפה ומפתח שבר, ופתחתי את הסתימה. הוצאתי את השטיחים לייבוש, ניקיתי את החדר, והזמנתי את ציון ומשפחתו להתקלח בחדר ששאלו הקצה לי, למרות שידעתי ששאלו מקפיד על הפרדה בין אורחים למארחים.

ב־11 בלילה, כשהתרסקתי במיטה גמור מעייפות, שמעתי פתאום בומים חזקים. היישוב שבו גר שאול נמצא לא רחוק מגבול לבנון, וחשבתי שאולי חיזבאללה מנסה עלינו טילים חדשים. אבל עד מהרה התברר שמסיבת הרווקים התחילה, והבום ששמעתי היה רמיקס טראנס ל"בום צ'קה צ'קה בום בום" של עדן בן זקן. בתוך כמה דקות התלוו אליהם צעקות

לאחרונה אני שומע על גאות אדירה של מבקרים בצימרים ברחבי הארץ, שנובעת מכך שרוב בתי המלון סגורים, ושקשה לנסוע לחו"ל, בטח לייעדים שלא כרוכים בשבועיים בידור או בהידבקות בקורונה מאייל גולן.

כבר שנים אני מפנטז שרעייתי ואני הופכים לבעלים ולמנפיעים של מתחם צימרים מגניב. בחלומי אנחנו גרים במשק חקלאי ליד ראש פינה או בדרך לאילת, מקומות שבהם אתה שומע את ציוץ הציפורים השכם בבוקר, דוק של טל טרי מכסה את העלים, ואתה שואף אל הריאות אוויר צח בזמן שעדר כבשים חולף לא רחוק מהחצר המטופחת, כשצליל פעמונים מלווה את קריאות ה"היידה" של הרועה שבפיו חליל (טוב, להצליח במקביל גם לצעוק היידה וגם לחלל זה מסובך ומוגזם אפילו בשביל פנטזיה).

לפעמים, מלאכתם של צדיקים (או של עצלנים) נעשית בידי אחרים. חבר שלי שאול, שגר ביישוב גלילי לא רחוק מראש פינה ויש לו גם כמה צימרים לתפארת, שאל אותי לאחרונה אם מעניין אותי להיכנס איתו לשותפות בעסק. הוא הציע לי ולגברת הראשונה להתארח אצלו לכמה ימים ולדון בעניין.

בניגוד אלי, רעייתי פחות מתלהבת מהרעיון הגלילי. מבחינתה, צימרים ושהייה במקומות מחוץ לאזור חיוג 03 הם עניין לנופש ולמנוחה, לא למגורי קבע או לפי רנסה, והרעיון לתפעל צימר ולארח בו אנשים זרים נשמע לה אטרקטיבי בערך כמו לקבל את החיסון הרוסי. ניסיתי לש"כנע אותה בכל זאת לבוא איתי, תוך שאני שואל אותה אם לא בא לה לבלות לילה או שניים באווירה אחרת. היא הזכירה לי שגם לבלות לילה בכלא בטורקיה זו אווירה אחרת, והפצירה בי לנסוע לבד לגליל.

נסעתי. אמנם בלי מקל ובלי תרמיל, אבל שמח וטוב לב, כשברקע מוזיקה קלילה ואווירה חיונית. שאול קיבל אותי בש"מחה, והתיישבנו במרפסת לשתות תה גלילי באוויר הצח. הוא דיבר על המצב, אמר שהוא קצת מתקשה עם כסף, סיפר

על התוכניות שלו להרחיב את העסק ועל כך שהוא מחפש שותף שיעזור במימון. לא יכולתי שלא לקנא באיכות החיים הכפרית שלו, בזמן שאני חי חיי לחץ ונושם אוויר אגוזיים במרכז.

קבענו שבסביבות שבע בערב נשב לארוחה משותפת במרפסת הנהדרת שלו ונשוחח על החיים. אלא שבסביבות 17:00 הוא התקשר אלי, אמר שהוא חייב לנסוע ברחיפות לטפל באירוע משפחתי במרכז, ושאל אם אוכל להחליף אותו עד הבוקר במטלות ניהול הצימרים. אמרתי שאין שום בעיה, שלושה צימרים זה קטן עלי, אני מתקתק את זה בקלילות.

צחוק הגורל, חשבתי לעצמי, אני חולם על צימר משלי, והנה היקום מזמן לי התנסות נהדרת, שרק יכולתי לחלום עליה. שקעתי בהרהורים רומנטיים על כל השינויים שאערוך בחוות הצימרים הקצת מוזנחת של שאול כשהיא תהיה גם שלי. הבעיות צעקו לשמייים, או לפחות לגג העץ במקום, אבל ידעתי שברגע שאקח את העסק לידיים, זו תהיה בונבוניירה. דמיינתי את השיפוץ היסודי שאערוך במבנים, כולל בנייה של ג'קוזים חדשים, הרחבת פינת החי (כולל סוסים שעליהם יוכלו האורחים לרכוב), שתילת כרם קטן של גפנים שישמשו בעתיד לייצור עצמי של יין ביקב שאקים, ובניית אגף מיוחד לכנסים ולהרצאות לצד בקתות המגורים, כולל הופעות קטנות של אמנים שאביא מהמרכז. התחלתי להיכנס לתפקידי החדש כיאיר ניצני, כהן הנופש